

РЕЙ БРЕДЪРИ ПЕШЕХОДЕЦ

Превод от английски: Лидия Цекова-Маринова, 1985

chitanka.info

Да навлиза в това мъртвило, което представляваше градът в осем часа в някоя мъглива ноемврийска вечер, да стъпва върху разнебитената бетонна пътека, да прекрочва подалата се от пукнатините трева и да си пробива път с ръце в джобовете сред безмълвието — ето това мистър Ленард Мийд най-много обичаше. Той застава на ъгъла на някоя пресечка, гледаше надолу по дългите осветени от лунна светлина просторни тротоари в четирите посоки, колебаейки се кой път да поеме, макар че в действителност нямаше никакво значение; той беше сам в този свят през 2053 от н.е. или почти сам и най-после направил своя избор, избрал пътека, той се отдалечаваше бавно, а дъхът му се виеше като цигарен дим в мразовития въздух.

Понякога се разхождаше часове наред, на цели мили далеч и едва в полунощ се връщаше у дома си. А по пътя си виждаше къщурките и големите домове с техните тъмни прозорци и все едно че се разхождаше из някое гробище, където само слабите искрици на светулките примигваха зад прозорците. Там, където все още не бяха спуснати завесите за през нощта, внезапно като че ли изплуваха сиви привидения по стените на стаите или пък от все още отворен прозорец на някоя напомняща гробница сграда се разнасяше шумолене и шепот.

Мистър Ленард Мийд спираше, вирваше глава, слушваше се, оглеждаше се и продължаваше напред, а краката му стъпваха безшумно по неравната пътека. Доста отдавна той предвидливо бе сменил обувките с гуменки, когато се разхождаше през нощта, тъй като глутници кучета придружаваха разходката му с лай, ако беше с подметки от гьон, тук-там светваха светлини, появяваха се хора и цялата улица се стряскаше от преминаването на една самотна фигура, неговата фигура, в ранната ноемврийска вечер.

Тази вечер той започна своята разходка на запад, към невидимото море. Въздухът бе като ледени кристали — той режеше дъха, от него белите дробове пламваха като коледна елха; човек усещаше как от припламването на тази ледена светлина всички клонки се изпълваха от невидим снежец. Той със задоволство се вслушваше в лекото шумолене на меките си обувки в есенните листа и тихичко си подсвиркваше в студа, а от време на време, както вървеше, вдигаше някое листо, разглеждаше изсъхналата мрежа от жилки на някоя от

редките улични лампи, вдишваше тази миризма на гнило и продължаваше нататък.

— Привет, ей вие, там вътре — прошепваше той на всяка къща от двете страни на улицата, когато минаваше оттам. — Какво дават тази вечер по четвърти канал, по седми канал, по девети? Накъде препускат каубоите, не е ли това кавалерията на САЩ ей там, на отсрещния хълм, която идва на помощ?

Улицата беше безмълвна, безкрайна и пуста и само неговата сянка се спускаше като сянката на ястреб над полето. Ако затвореше очи и застанеше съвсем неподвижен, прикован на мястото си, можеше да си представи, че се намира сред равнина, някоя зимна, безветрена пустиня в Аризона, без нито една къща на хиляди мили и само пресъхналите речни корита — улиците, му правеха компания.

— Колко ли е сега? — попита той домовете, когато погледът му попадна върху часовника на ръката му. — Осем и половина? Тъкмо време за дузина отбрани убийства? Някое състезание? Ревю? Или пък крахът на някой комедиант?

Тих смях ли се чу в онази осветена от луната къща?

Той се поколеба, но нищо повече не се случи и затова продължи. Запрепъва се по разбития тротоар. Бетонът се губеше в цветя и трева. За десетте години разходки денем или нощем, за хилядите извървени от него мили, той никога не бе срещнал друг човек да се разхожда, нито един през всичко това време.

Стигна едно пусто кръстовище с формата на четирилистна детелина там, където две главни шосета пресичаха града. Денем то представляваше грохотецо море от коли, в колони пред отворените бензиностанции, жужеше като огромно насекомо при безкрайните маневри за позиция, подобно на бръмбар скарабей; ауспухите им лениво каляха бензинови пари като тамян и колите се понасяха към дома далеч оттук. Но сега тези главни шосета бяха също като потоци в сух сезон — пресъхнали каменни корита, озарени от лунна светлина.

Той свърна по една странична уличка, която водеше към дома му. Оставаше му само един квартал, за да стигне целта си, когато самотната кола съвсем ненадейно се появи иззад ъгъла и силен сноп бяла светлина го заслепи. Той стоеше омаян, досущ като зашеметена от светлината и после привлечена от нея нощна пеперуда.

Някакъв металически глас извика:

— Не мърдай! Стой на място! Не се движи!

Той спря.

— Горе ръцете!

— Но... — промълви той.

— Горе ръцете! Или ще стреляме!

Полицията, разбира се, но какво рядко, невероятно нещо: в един тримилionen град бе останала само една-единствена полицейска кола, май така беше! Преди години, в 2052, годината на изборите, полицейските коли бяха намалени от три на една. Престъпленията намаляваха; вече нямаше нужда от повече полиция освен тази единствена самотна кола, която кръстосваше опустелите улици.

— Името ви? — чу се откъм полицейската кола металически шепот.

Не можеше да види хората в нея поради яркия сноп светлина, насочен в очите му.

— Ленард Мийд — промълви той.

— По-високо!

— Ленард Мийд!

— Занятие или професия?

— Вие бихте ме нарекли „писател“.

— Без професия — отбеляза полицейската кола като че ли на себе си.

Светлината го приковаваше на място като музеен екземпляр, с игла, забита в гърдите.

— Имате право да го кажете — обади се мистър Мийд.

Той не беше писал от години. Вече никой не купуваше списания и книги. Сега животът бе съсредоточен през нощта в гробовния мрак на тези къщи, помисли си той, поддържайки своята илюзия. В тези гробници, зле осветени от телевизионните приемници, където хората седяха като мъртъвци, а черно-бялото или многоцветно изображение докосваше лицата им, без в действителност да достига до тях.

— Без професия — изсъска мегафонният глас. — Какво правите навън?

— Разхождам се — отвърна Ленард Мийд.

— Разхождате се?!

— Да, само се разхождам — обясни той простиичко, но по лицето си усети хлад.

— Разхождате се, значи така, само се разхождате, а?

— Да, сър.

— И накъде се разхождате? За какво?

— Разхождам се заради въздуха. За да *погледам*.

— Адресът ви?

— Сент Джеймс стрийт, юг, номер единадесет.

— Но в дома ви има въздух, нали имате *климатична* инсталация, а, мистър Мийд?

— Да.

— Имате и монитор с екран, на който да разглеждате града?

— Не.

— Не?

Последва пауза и прашене, което само по себе си звучеше като обвинение.

— Женен ли сте, мистър Мийд?

— Не.

— Неженен — повтори полицейският глас от другия край на огнения лъч.

Луната бе далечна и ясна сред звездите, а къщите бяха само неми силуети.

— Никоя не ме искаше — обясни Ленард Мийд с усмивка.

— Не се обаждайте, щом не ви питат!

Ленард Мийд чакаше в студената нощ.

— Просто се *разхождате*, а, мистър Мийд?

— Да.

— Но не обяснихте с каква цел.

— Обясних ви: заради въздуха и гледката, просто ей така, да се поразходя.

— Често ли го правите?

— Всяка нощ от години насам.

Полицейската кола бе спряла на сред улицата, а микрофонът глухо бръмчеше.

— Добре, мистър Мийд — каза той.

— Това всичко ли е? — попита Ленард Мийд учтиво.

— Да — отвърна гласът. — Оттук.

Чу се въздишка, пукот. Задната врата на полицейската кола се отвори широко.

— Влизайте.

— Почакайте малко, не съм извършил нищо!

— Влизайте!

— Протестирам!

— Мистър Мийд!

Той тръгна като внезапно замаян от алкохола човек. Когато минаваше край предното стъкло на колата, погледна вътре. Както бе очаквал, на предната седалка нямаше никой, в цялата кола нямаше никой.

— Влизайте.

Той постави ръка върху дръжката на вратата и надзърна към задната седалка, която представляваше малка килия, един малък черен затвор с решетки. Миришеше на занитена стомана. Миришеше силно на някакъв антисептичен препарат; миришеше подозрително на чистота, на нещо сурово и безмилостно. Тази суровост лъхаше отвсякъде.

— Е, ако имахте жена, която да ви осигури алиби — произнесе железният глас. — Но...

— Къде ме отвеждате?

Колата се поколеба или по-скоро тихо забръмча и изщрака, като че ли информацията някъде там следваше като поредица от перфокарти, разчитани от нечий електронен мозък.

— В психиатричния център за изследване на случаите на умопомрачение.

Той влезе. Вратата тихо хлопна след него. Полицейската кола се понесе из нощните улици, а слабата светлина на фаровете осветяваше пътя напред.

Миг по-късно те отминаха една къща на една улица, една къща в един цял град от потънали в мрак къщи, но точно в тази къща всички електрически лампи блестяха запалени, от всеки прозорец струеше ярка жълта светлина — квадрат топлинка в студения мрак.

— Това е моята къща — каза Ленард Мийд.

Никой не му отговори.

Колата се движеше надолу по улиците, напомнящи пресъхнало речно корито, отдалечаваше се, изоставяйки назад пустите улици с пусти тротоари и никакъв звук, никакво движение през остатъка от тази мразовита ноемврийска нощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.